

uppstått mellan arfvingar och sterbhusdelegare, får, med hänsyn till Statens rätt till inkomst för stämpelpapper, jag vördsamt föreslå,
att Riksdagen måtte besluta ett tillägg till 9 Kap. 1 § Ärfdebalken, gående derpå ut, att uti bouppteckning efter död person fast egendom icke må sättas lägre, än till det derå närmast före dödsfallet fastställda bevillningsvärdet.

Stockholm den 25 Januari 1872.

Joh. Edström.

N:o 72.

Af Herr S. Brolin: Angående ändrad lydelse af 4 Kap. 5 § Jorda-balken.

Stadgandet i 4 Kap. 5 § Jorda-balken att frälsekattehemman skall hembjudas åt ränteegaren, innan tredje uppbudet får beviljas, synes ej qvarstå till något gagn, ty, så vidt känt är, har ingen ränteegare velat eller ansett nödigt för sin säkerhet att begagna sig af lösningsrätten. Köparen är emellertid beroende af föreskriften, som vållar honom besvär och utgifter, de sednare icke alltid obetydliga. Att den, som utfärdar tillstånd till lagfarten, i allmänhet icke lär tillhållas att förete fasta å frälseräntan, innebär bevis derom att föreskriften anses obehöflig. Tages derjemte i betraktande att hemmanet står i ansvar för frälseräntan och, efter den utveckling jordbruket vunnit, jemväl förmår utgöra densamma, så torde det ej vara skäl att vidare bibehålla ett lagstadgande, som numera står ensamt i sitt slag, sedan andra hinder fallit, såsom bördsrätten och kronans rätt till lösen af kronoskattehemman. Jag föreslår derföre vördsamligen:

att det Riksdagen behagade för sin del besluta om förändring af förutnämnda lagrum så, att den, som eger räntan till skattefrälsehemman, icke skall ega företräde framför andra att lösa till sig

sådan jord, när den säljes, samt att, i följd deraf, köparen må erhålla lagfart utan att hemmanet, såsom hittills skett, hembjudes honom, som frälseräntan derå eger.
Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1872.

S. Brolin.

N:o 73.

*Af Herr **Hans Larsson:** Angående användandet af 1871 års bankovinst.*

När vid flera föregående riksdagar den frågan, att Riksbanken måtte få behålla hela, eller någon del, af sin vinst för Bankens egna ändamål och förstärkning, ej ännu vunnit ett önskad resultat, oaktadt Andra Kammaren jemt förordat denna grundsats, men de förut i denna syftning väckta motioner ej inom Första Kammaren vunnit erkännande, hufvudsakligen af de skäl, att utgifterna för statens behof, mot inkomsterna, kräft begagnande af bankovinsten till andra ändamål. Nu när ett lyckligare förhållande inträffat, som undanröjt det ofvan antydda skälet, och jag ej kan finna anledning, hvarför, såsom uti Kongl. Maj:ts proposition är föreslaget, bankovinsten för ovissa och framtida behof bör till Riksgälds-kontoret levereras, utan fasthelt anser den böra, till Bankens förstärkande, af densamma få bibehållas, får jag vördsamt föreslå, det Riksdagen beslutar,

att 1871 års bankovinst måtte för Banken bibehållas och anslås till förstärkande af dess grundfond, som af Fullmäktige användes på sätt för Banken finnes fördelaktigast.

Om remiss anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1872.

Hans Larsson,
från Gefleborgs län.
